

רמ"ח אבריו. הוא ישראלי, בן קיבוץ גשר-הזיו שליד ראש-הניקרה. במלחמת-הלבנון הסתכנו הוא וחבריו, כדי לסקר את המלחמה מבפנים. כדי

„על כל הכנה שאני מצלם יש עשור שאני לא מצלם, ושם, בדרך-כלל, נהרגים ונכזפים אנשים”

לספק את רצון מעבידיו הוא הגיע לאזורי הקרבות המרוחקים ביותר. דרוש היה הרבה אומץ-לב כדי לעשות את מה שעשו אלי וחבריו. „חמוש במצלמה”, כדבריו, הוא הגיע לכל המקומות החשובים במהירות המירבית. כך הוא עושה גם עכשיו, כשהוא מצלם בגדה-המערבית.

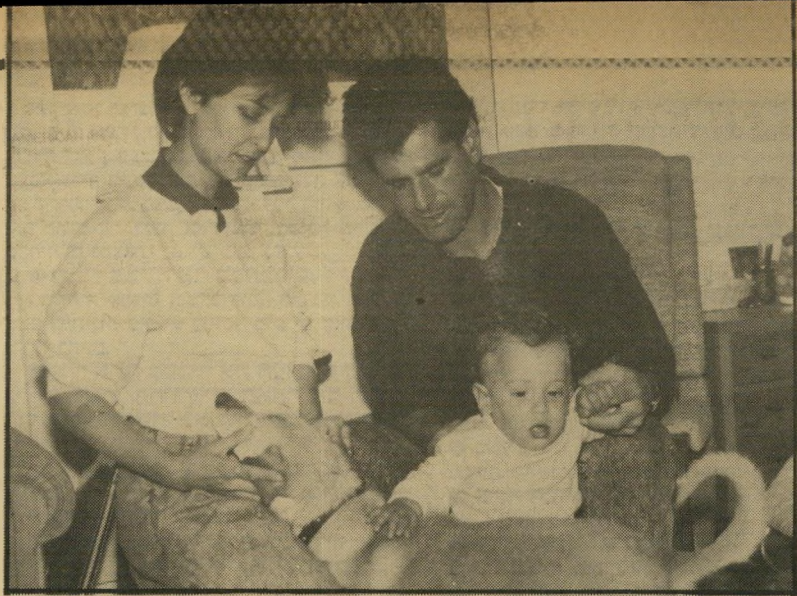
במהלך הקאריירה העיתונאית שלו עלה פסטמן לא פעם לכותרות. הפעם הראשונה היתה כשצילם, חודש וחצי בלבד אחרי שהתחיל בתפקידו, חיילי צה"ל עומדים על גג של בניין באחת מערי הגדה-המערבית וצולמים במפגנים ברחוב. צילומים אלה, ששודרו בכל רחבי-העולם, הביאו לדיון בכנסת. בעיקבות הדיון שינה צה"ל את הוראות הפתיחה באש.

זמן לא רב אחר-כך נקלע פסטמן להפגנה ליד עיריית אל-בירה. ההפגנה מוזרה על-ידי צה"ל. זמן קצר אחרי פיזור ההפגנה הגיעו מתנחלים למקום והתחילו לירות במפגינים הבורחים. החיילים לא נקפו אצבע כדי לה-פסיק את הירי. גם צילומים אלה גרמו לזעזוע רב.

אמרו עליו אז דברים שונים. ניסו לומר שהסרט ערוך, שהצילומים אינם אמיתיים. אין דבר המרגיז את פסטמן יותר מפיקפוק ביושרו המיקצועי.

מהיכרות קרובה עם האיש, ומהפעמים הרבות שנתקלתי בו בעבודה משותפת בש-טח, אני יכולה לומר שצילומיו אינם משק-רים לעולם. הוא מודע לחלוטין לסכנה שבמצלמת-הטלוויזיה שבידו, ואינו משת-מש בה לרעה.

באפריל 1982, בעודו מצלם הלוויה של הרוג פלסטיני שנורה על-ידי אלו גודמו

פסטמן עם ונדי, בן והכלב אוני, צועקים ל: זבל, אשף, בוגר, שמאלני, מערן

הפעם הראשונה שבה התרגש עד דמעות במהלך שלושת החודשים האחרונים היתה בשבוע שעבר. הוא נקלע להלוויה באחד הכפרים שמצמון לרמאללה. הלוויה של גבר, אב לילדים. הוא סיפר איך הניחו את גופתו של האיש גלויה לגמרי ועליה הושיבו את בנו הפעוט. „ילד בגיל של בן, הבן שלי, בגיל שנה בערך. והילד ישב על גופת אביו ההרוג ומירר בבכי. אז נשברתי.”

אלי נשוי לוונדי, צעירה אמריקאית יפה-פיה, שעבדה אף היא, עד ללידה, בטלוויזיה. בינתיים הם גרים בדירה שכורה בירושלים. עבודתו מחייבת שיהיה קרוב לאזור הסיקור. בעתיד הוא מתכנן לעבור לגור בשפלה, ולוא רק למען הילד והמישפחה.

בעיקבות דבריו של דובר צה"ל הוציא איגוד צוותי-הטלוויזיה הודעה לעיתונות, ובה נאמר, בין השאר: „אנשינו הינם מיקצור עניים העושים מלאכתם נאמנה והינם שומרי חוק וסדר... אנשינו בטוח הוכו ונחבלו על-ידי חיילי צה"ל, מכונותיהם חובלו על-ידי ואנדלים ופושעים... החלטנו, לפיכך, להגיב ולהזהיר שלא נמשיך להבליג. שכרנו שרותי עורכי-דין, על מנת לתבוע מייד לדין את כל מי שיפגע באנשינו באלימות מיסית או מילולית... אנשינו הינם אזרחים נאמנים, משרתי מילואים המעמידים את מיסיהם ומיקצועם הוא חופש העיתונות... לא נהיה

גנה. זה היה גם בעבר. אנחנו לא נמצאים בשטח מצלם ומול וכבר צילמנו מהומות בעבר. היום אני מאלם הפגנה רק אחרי שהצבא מגיע לשטח. גם אם אני רואה שמבצעים צמיגים ומיידים אכנים. מדרוע? אני לא רוצה שיגידו שאני אירגנתי את ההפ-גנה.

רק בגלל זה? גם בגלל זה וגם מפני שזה קצת מפחיד להיכנס לבד למקום כזה. ומבחינת הסיפור העי-תונאי, גם אם אני מצלם רק אחרי שהצבא מגיע, עדיין יש לי את כל האלמנטים העיקריים, שהם ידוי אכנים, ופיזור על-ידי הצבא. אף-על-פי שמבחינה מסוימת לא צילמתי את תחילת הסי-פור.

ומדוע אתה לא מצלם את תחילת הסיפור? אני לא רוצה שיהיה למישהו פיתחון פה. אני גם משתדל, למשל, להעמיד את הרכב שלי

● לאן? בדרך-כלל לאזור רמאללה. ● אתה סתם נוסע לשטח? כן. עקרונית אני סתם נוסע, אבל אני כבר

„אני עובד בשביל הנסך. וחברי-כנסת לא עובדים בשביל הנסך? ושדים לא? רוצים שאני אעבוד בשביל הכבוד?”

מכיר את התהליך. ● ומהו?

בין 8 ל-11 בבוקר החנויות פתוחות, ואז בדרך-כלל, אין הפגנות. בשעה 11, עם סגירת החנויות, מתחילים לצפות להתפתחויות. אי-אפשר לדעת מאיפה זה יגיע, אבל יודעים שזה צפוי.

● איך יודעים?

לא מתוך ידיעה מוקדמת, בדרך-כלל, אבל נמצאים בשטח, רואים את תנועת הצבא, את התנהגות השבאב. מצליחים לזהות תחלה של פאניקה, כשפתאום רואים אנשים שמתחילים לרוץ. הצבא, העיתונאים, השבאב והסוחרים — כולם חיים ביחד.

ואז, מ-11 בבוקר ועד 3 אחרי-הצהריים צפויות כעיות בתוך העיר, מחוץ לעיר, במחנות-הפלי-טים ובכפרים באזור של רמאללה.

● אתה פשוט עושה סיורים? כן, וניזון משמועות.

● קורה שאתה נמצא במקום שאין בו צבא? כן.

● ומה קורה כשהצבא לא נמצא באזור?

זה נורא מפחיד. אנחנו, כישראלים, צריכים להוכיח את חפותנו. כעניי השבאב אנחנו לא רק צלמי-טלוויזיה, אנחנו גם ישראלים.

אני חייב לציין שהמודעות של השבאב לתיק-שורת היא מדהימה, אבל גם אצלם יש חריגים, כמו אצל צה"ל. בכלל חריגים זו מילה אופנתית עכשיו. ולא פעם באים אליך עם אבן או עם כקבוק ורוצים להרוג אותך. הרבה פעמים אנחנו נאלצים לברוח על נפשנו. אבל הרבה פעמים אנחנו מצליחים לרכוש את ליבם.

● איך? זה נורא מפחיד. אנחנו, כישראלים, צריכים להוכיח את חפותנו. כעניי השבאב אנחנו לא רק צלמי-טלוויזיה, אנחנו גם ישראלים.

אני חייב לציין שהמודעות של השבאב לתיק-שורת היא מדהימה, אבל גם אצלם יש חריגים, כמו אצל צה"ל. בכלל חריגים זו מילה אופנתית עכשיו. ולא פעם באים אליך עם אבן או עם כקבוק ורוצים להרוג אותך. הרבה פעמים אנחנו נאלצים לברוח על נפשנו. אבל הרבה פעמים אנחנו מצליחים לרכוש את ליבם.

● איך? זה נורא מפחיד. אנחנו, כישראלים, צריכים להוכיח את חפותנו. כעניי השבאב אנחנו לא רק צלמי-טלוויזיה, אנחנו גם ישראלים.

אני חייב לציין שהמודעות של השבאב לתיק-שורת היא מדהימה, אבל גם אצלם יש חריגים, כמו אצל צה"ל. בכלל חריגים זו מילה אופנתית עכשיו. ולא פעם באים אליך עם אבן או עם כקבוק ורוצים להרוג אותך. הרבה פעמים אנחנו נאלצים לברוח על נפשנו. אבל הרבה פעמים אנחנו מצליחים לרכוש את ליבם.

● איך? זה נורא מפחיד. אנחנו, כישראלים, צריכים להוכיח את חפותנו. כעניי השבאב אנחנו לא רק צלמי-טלוויזיה, אנחנו גם ישראלים.

תמונה שגרמה לסערה: חיילים יורים במפגינים, רמאללה 1980. אני מצלם את הכל, כל מה שקורה

פסטמן בסעולה. יש לי תחושה שאני מצלם היסטוריה

באמצעות שיחה, שיכנוע והסברה.

● מה אתם מסבירים?

שאנחנו צלמים, שאנחנו צוותי-טלוויזיה. אני אף פעם, למשל, לא מכחיש שאני יהודי או ישראלי.

● הרבה פעמים נתקלתי בקבוצות של צלמים, שכולם ישראלים, שמעי-דיפים לדבר ביניהם באנגלית. נכון, כדי לא לעצבן את השבאב.

● האם לא היה לך יותר קל אילו היית אומר שאתה זר? נכון, אבל אני לא זר. כשאומרים לי, יאהוד,

במקום כזה שהשבאב לא יראה אותי. ● זאת אומרת שהביקורת נגדכם עזרה?

גם בעבר התנהגנו באופן דומה. ● אז מה, בכל זאת, הישתנה?

אנחנו עושים את מה שעשינו בעבר, אבל כיתר הקפדה. היום אנחנו נוקטים במישנה זה-י-רות.

● אתה יכול לתאר יום-עבודה ממוצע שלך?

אני מגיע למישרר בסביבות 8 וחצי בבוקר, מתעניין מה שודר ממה שצילמתי ביום הקודם, מחליף כמה מילים עם הרסק ויוצא לשטח.

מוכנים להיות פשעיר לעזאזל של התיסכול הכללי מהמצב בשטחים!"

■ ■ ■

● מי אחראי לביקורת המוחצת בכם?

עיקר הביקורות מגיע מהימין ומגופים שא-מורים לטפל בכעיות בשטח ולא מצליחים להס-תיר איתן.

● אתה מתכוון לצבא?

לצבא, לממשלה. אף אחד לא טוען שלמצלמה אין השפעה, אבל מפה ועד להאשים אותנו הדרך